ר״ל. ולכן מקדים ישראל דכאשר ישראל שומרים את השבת אז הנה הקב״ה משפיע להם שפע פרנסתם בריוח, ישראל והשבת מעידין על הקב״ה שהוא אחד. שהוא היחוד הנרצה בברה״ע, והקב״ה והשבת מעידין על ישראל שהם יחידים באומות היינו שעבודתם הוא במס״נ וכמא׳ חבוקה ורבוקה בך, דכל ישראל הם מקושרים באלקות בהתקשרות עצמי, ובכח זה הנה אנחנו כל בית ישראל טוענים עולו ית׳ בקיום התומ״צ, ואופן העבודה הוא בדרך מס״נ דוקא, דזהו יחידה ליחדך. וזהו מה שישראל הם גוי אחד בארץ שממשיכים בחי׳ אתה אחד ושמך אחד גם בארץ הלזו הגשמית.

בס״ד,

ה׳ תצוה, רצ״א. ראקישקי.

נעשה נא עלית קיר קטנה ונשים לו שם מטה ושולחן וכסא ומנורה והי׳ בבואו אלינו יסור שמה. הנח מ״ש ונשים לו שם וגו׳ קאי אדלעיל מיני׳ כי איש אלקים קדוש הוא עובר עלינו תמיד, דפי׳ איש אלקים קדוש כו׳ הוא הרוח טהרה שיש בכל אחד ואחד מישראל, דזהו עובר עלינו תמיד, דתמיד יש ההשפעה מלמעלה ברוח טהרה וכדאי׳ בתנד״א (ריש ס״ט) בין איש ובין אשה כו׳ הכל לפי מעשיו של אדם רוח הקדש שורה עליו. והובא בילקוט ע״פ והברה אשה נביאה שזכתה לזה ע״י הפתילות שעשתה למקדש, דבמנורת המשכן אי׳ וכי לאורה הוא צריך. וענין אור המנורה הוא מה שישראל מאירים את העולם באור תורה, ודבורה עשתה פתילות למקדש וזכתה לנבואה וויכתה גם את אישה לפידות הגם שהי׳ איש פשוט, וזהו איש אלקים דאיש טורה על התגברות המדות, אלקים בגימט׳ הטבע, איש האלקים, דער וואָס פֿרעכט טבע ומתגבר עלי׳, הנה קדוש הוא שהוא מובהל, עובר עלינו תמיד ולזאת נעשה נא עלית קיר קטנה כו׳, דהרוח הטהרה יהי׳ בהתיישבות ויאיר בכל ענינו שעוסק בעניני עולם, והנה להבין זה בעבודה בנפש האדם הנה אי׳ בזח״ב דקל״ג ע״א דמטה שולחן כסא ומנורה הם ד׳ תקונא שכינתא, ומבואר שם באריכות, והמורם מכל האמור הוא דמטה הוא תפלת ערבית, ושולחן כסא ומנורה צלותא דשחרית, שולחן הוא פסוד״ז וברכות ק״ש, כסא ק״ש, ומנורה תפלת שמו״ע, וצ״ל והלא כתיב ערב ובקר וצהרים אשיחה וגו׳ שהם הג׳ תפלות שחרית מנחה וערבית וידוע דגדלה מעלת תפלת המנחה על שארי התפלות דערבית ושחרית וכמאמר לעולם יהא אדם והיר בתפלת המנחה, וא״כ למה אינה חושבה, אך היא

קסה

הנותנת להיות כי גדלה מעלת תפלת מנחה, לכן הנה הד' תקונין מטה שולחן כסא ומנורה הם הכנה אל תפלת המנחה. וצ"ל מהו"ע תפלת המנחה בכלל, ומה ענינה בעבודה בחי האדם בפרט. אך הענין הוא, דהנה כתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, דתכלית עבודה הוא שיהי' בחי' אח"ד, שבד' רוחות העולם וז' רקיעים וארץ ימשיכו בחי' הא' שהוא א"ס אלופו ש"ע. וזהו יום אחד, הגילוי דאחד. ובכדי שיהי' הגילוי דאחד הוא ע"י ערב ובקר, דבכדי שיהי' בקר אור הוא ע"י הקדמת העבודה דערב, דהתחלת העבודה היא מערב שהיא תפלת ערבית בכלל, וק"ש שעהמ"ט בפרט.

וביאור דבר זה הוא דהעבודה דק"ש שעהמ"ט הוא מה שהאדם עושה חשבון צדק מכל מה שעבר עליו במשך היום, במה שהי' ראוי להיות ובמה שהי' בפועל, דהראוי הוא אשר תומ"י בקומו משינתו יתעסק בעבודת הבורא ית' וכמ"ש ראשית ערסתיכם חלה תרימו תרומה וגו' ערסתיכם ל' עריסה דתומ"י בקומו משינתו יתנו לה' תרומה, באמירת מזמורי תהלים ובלימוד כל אחד לפי יכלתו, ולהתפלל בצבור, ולהתעסק בעניני מסחרו כפי התורה בזהירות מאבק אונאה וכו' ולעשות גמ"ח עם רעהו, דכל זה הוא הראוי להיות, אבל בפועל הי' אשר תומ"י בקומו משינתו עוסק בצרכי הבית, ולפעמים גם אינו מתפלל בצבור, וגוף ועצם תפלתו היא במהירות גדולה, שאינו שומע כלל מה שהוא מדבר, ולבו בל עמו מרוב טרדותיו ומחשבותיו, ואח"כ הנה בכל היום כל מחשבותיו הוא רק לטובת עצמו ועניניו הגשמים, ואודות טובת זולתו, או טובת נפשו לא חשב כלל, ובלילה כאשר עושה חשבון ממה שעבר עליו כל היום, הרי רואה בבוחש אשר כל מה שחשב למוכרח בעניני עולם בעסק ומו"מ הי' טעות גמור, ואשר כל תחבולותיו הי' שלא לטובתו כלל, ולא הרויח מזה מאומה, ולפעמים עוד אדרבה הפסיד, ואם הי' מתפלל בצבור שחרית צהרים וערב והי' קובע עתים לתורה, ולא הי' מטריד ומבלבל א"ע בריבוי מחשבות וטרחות יתרות ובתחבולות של מה בכך, הנה לבד זאת שלא הי' מאבד את כחותיו (ער ווּאלט ניט פֿארליירן דעם נעזונט) הנה עוד זאת הרי הי' עוסק בעבודת השי"ת אשר זהו תכלית ועיקר ירידת הנשמה בגוף וכמ"ש אנכי עשיתי ארץ ואדם עלי' בראתי, דמה שאנכי מי שאנכי עשיתי ארץ הוא בשביל האדם, ובריאת האדם היא בשביל בראת"י שיקיים תרי"ג מצות, וכמארז"ל שהתנה הקב"ה עם מע"ב אם מקבלין ישראל את התורה מוטב ואם לאו אחזיר אתכם לתהו ובהו. דתכלית בריאת העולם הוא בשביל התורה, וכמו שאנו רואים במוחש דאם אין לומדים תורה הרי נעשה ח"ו תהו ובהו בכלל ובפרט, וכאשר מתבונן בזה בהעמקת דעתו ורואה

במוחש כי כל אשר הוא עושה בין כך ובין כך הנה רק עצת ה' היא תקום, ולואת עושה הסכם חזק בנפשו בהחלט נמור אשר לא ישוב לבסלה עוד להיות מוטרד ומבולבל בריבוי מחשבות והרהורים של מה בכך רק שמעתה יתחזק בקבלת עומ"ש להשכים ולהעריב לבהכ"נ · להתפלל בצבור ובמתינות לשמוע את אשר מוציא בשפתיו לפני ארון כל, ויקבע עתים לתורה בשעורים קבועים ללמוד דיני התורה למען לירע את המעשה אשר יעשה בקיום המצות כהלכתן בהידור, ויתר מכפי כחו יתנאה לפניו ית' במצות ויעשה כלי לפרנסתו, ויבטח בה' אשר יתן לו פרנסתו כפי המצטרך אליו, וזהו העבודה דק"ש שעהמ"ט, בהחשבון ממה שעבר עליו, וההסכם חזק על להבא בסו"ט ועש"ט, דאז הנה שינתו יערב לו, דבעת השינה הרי נשמתו עולה למעלה ושואבת לה חיים, ובמילא הרי בקומו משינתו מתעורר בהתעוררות גדולה ואומר מודה אני בהתעוררות הלב ומכיר בחסד עליון אשר החזיר לו הקב"ה פקדונו בשלימות.

והנה כאשר ישים האדם אל לבו ה"ה מכיר ורואה גודל חסד עליון המחזיר נשמות לפגרים מתים וכאמרם ז"ל (ברכות דנ"ז ע"ב) שינה אחד מששים למיתה, והקב"ה החזיר לו נשמתו, ולא עוד אלא שנעשה בבריי חדשה אי לואת הנה ראשית עבודתו צ"ל עבודת השי"ת שהיא עלינו מחובת הבנים לאביהם ומחובת העבדים לאדונם, וכמ"ש בני בכורי ישראל, וכתיב בנים אתם לה' אלקיכם, דחיבה יתרה נודעת לנו שנקראי' בנים למקום, וכתיב כי לי בנ"י עבדים עבדי הם, ולכן אנו קוראים אותו ית' בשם אבינו מלכנו, ובהתעוררות זו יאמר ברכות השחר ויכין עצמו לתפלה ואין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש שהוא ההכנעה והשפלות הבאה מההתבוננות הכללי במה שאמרו רז"ל ודע לפני מי אתה עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, והתחלת התפלה היא הודו לה' קראו בשמו שהיא שבח והודאה כאחד, והיינו דהודאה זו הרי אינה דומה להודאה הראשונה דמודה אני שאומר תומ"י בקומו משינתו, דמורה אני הוא הודאה כללית וכמו עד"ם אחד הרואה איזה דבר ואינו מבינו כלל, אבל מאחר שרואה הדבר בפועל ה"ה מודה אע"פ שאינו מבין כלל, וכן הוא בהודאת הבקר באמירת מודה אני שרואה בטחוש שהקב"ה החזיר לו נשמתו, ה"ה אומר מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתיך, משא"כ בהודאה זו דהודו שהיא הודאה ושבח כאחר לפי שכבר התבונן במקצת בכללות הענין עכ"פ, ואח"כ הנה בסדור שבחו של מקום באמירת ב"ש ופסוד"ז הנה מתרחב ומתגדל אצלו הבנתו והשגתו פאור האלקי המחי' את כל הנבראי', דהשנה זו הרי באה בהתלבשות בשכל האנושי עד אשר גם השכל הטבעי דהנה"ב יכול ג"כ להבין

זאת אמנם להיות הנה"ב עיקרו מדות וכל חפצו ורצונו הוא דברים הנשמי' ומוטבע בהם, ער איז אין דעם פארטרונקן בדרך פשיטות, ובריגילות גדולה שהוא רגיל רק בזה, והוא אחוז וקשור בכל ענייני עולם הנה לזאת הרי העבורה דפסוד"ז הוא לומר עריצים היינו להפריד הרע מהנה"ב ולהוציאו מהרפש ומיט, וכמו עד"ט גולמי עץ שצריכים לעשות ממנה כלי הנה הגולמי כמו שהוא א"א לעשות ממנו כלי, ובכדי להכשירה להיות ראוי לעשות ממנו כלי צריכים לחקוק אותה תחלה בחקיקה מבחוץ, ואח"כ חוקקים אותם מבפנים לעשותה כלי קבול, כמו"כ בהאדם עץ השדה הנה ע"י רוממות אל בגרונם בהילולים ותשבחות דפסוד"ז בחיות והתפעלות הנה או פועלים הזוה בהנה"ב להפרד מן הרע לשעה עכ"פ, ונעשה בו איזה נטי' אל הטוב. היינו ההנחה כללית דאלקות הוא טוב.

והנה הנה"ב הגם דכשמו כן הוא שהוא בהמי ומבעי ועיקרו מדות, אבל מ"מ הרי יש בו מעלה גדולה, ומעלתו הוא מה שהוא עלול להתפעל, דטבע העלולית להתפעל הוא מעלה גדולה, וכמו שאנו רואין במוחש בטבעי בנ"א דיש מי שהוא תמיד בקרירות ובטבעו אינו מתפעל, ואין זה מצד השכל כ"א כך הוא טבעו, דהן אמת דכללות ההפרש בין שכל למדות הוא דשכל הוא מחינות והתישבות, ומדות הם התרגשות והתפעלות, הנה המחינות והתישבות אינו ענין הקרירות, ולזאת הנה כללות ענין הקרירות הוא אינו מצד השכל כ"א כך הוא טבעו ורגילותו מבלי התרגש, ועל הרוב באה מצד הישות ואהבת עצמו, ויש מי שטבעו חם ומתרגש ומתפעל בנקל, הנקרא בל' בנ"א א היציגער מענטש, און טוט אפ א זאך בהתרגשות, ניט אוים נערעכענט. ועל הרוב עושים ענינים מה שלמעלה מיכולתם, הרי אנו רואים במוחש דעל הרוב הם עלולים יותר להתפעל במדות טובות מכמו במדות לא טובות, והרא' דכאשר עושה דבר לא טוב הוא מתחרט ע"ז וכאשר עושה דבר טוב כמו בצדקה וגמ"ח או במרחא גדולה בשביל טובת חבירו הגם שהכביר עליו ביותר ומ"מ אינו מתחרט ע"ז כלל, ולפעמים עור מתענג ע"ז. וכמאמר העולם ווען ניט פון היץ ווערט זיך די זאך ניט אויפגעטאן, ובפרט באלו שיש להם קביעות עתים לתורה ונמצאים בסביבה של לומדי תורה דסוף סוף המאור דתורה מחזירם למוטב, ועלולים יותר להתפעל במדות טובות, ומעם הדבר הוא לפי שטבע עלילת ההתפעלות מביא למוב, וכן הוא בהנה"ב להיות טבעו עלול להתפעל לואת הנה בהעבודה בפסוד"ז בכלל ובההתבוננות דברכות ק"ש בביטול המלאכים וחיות הקודש בפרט ה"ה מתעורר ומתפעל ופועלת בו חקיקה פנימית יותר, דהנה הנה"ב הרי שרשו הוא משמרי האופנים לואת

בהבנה וידיעת ביטול מקורו ה"ה נחלש ויוצא ממעמדו ומצבו הראשון, ונעשה מוכשר לעשותו לכלי, וזהו דשולחן הוא פסוד"ז וברכות ק"ש והכוונה בזה הוא דהעבודה דפסוד"ז וברכות ק"ש שעיקר העבודה היא בהקיקת הנה"ב לעשותו כלי בב' חקיקות האמורות בחקיקה מבחוץ להפרידו מרע ובחקיקה מבפנים להיות כלי לאור אלקי, שהוא ע"י ביטול הציור של הנה"ב. דהנה הנה"ב הוא כח המתאווה, ע כח ואם ויל, ואופן התאוה שלו, זין ווילין, הוא בכח גדול וכמ"ש ורב תבואות בכח שור (משלי י"ד) וממנו הוא שבא יצר הרע, היינו שהוא מלביש את הכח המתאוה בציורים רעים דתאות גופני' ומדות רעות, אבל כח המתאוה עצמו אינו רע בעצם מהותו וע"י ביטול ציור הרע הרי יכול להפך את כח המתאוה למוב ולפעול בו ועל ידו בציורים טובים ברצונות רוחני' בתפלה בצבור בתפלה בכוונה ובקביעות עתים לתורה, דכ"ז תלוי בשולחנו של אדם, ואם פער א טיש בא אים איז.

והנה כסא הוא ק"ש,דפ' ראשון דק"ש הוא שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד, שמע ישראל ע איד דערהערט אז הוי' אלקינו איז הוי' אחד, דהנה ישראל קאי על הנפש האלקי שהוא חלק אלקה ממעל, דתי' ישראל הוא יש"ר א"ל דהנה"א הוא בחי' אל, דהלמ"ד הם המדות דנה"א, דבשרשן הם ג' בחי' נה"י וכמו הולד דכשהוא בעיבור הנה ראשו בין ברכיו וכמו"כ הוא בהנה"א כמו שהוא בעיבור קודם שנמשך ומתלבש בגוף שה"ה תלת כלילן גו תלת ואינו מתגלה כ"א בבחי' נה"י, אלא שנה"י עצמן כלולים ג"כ מעשר, וזהו הלמ"ד שהם המדות דנה"א, וירידת הנשמה הוא לצורך עלי', שהיא העלי' הנעשית ע"י עבודת הנה"א למטה בלימוד התורה ובקיום מצות מעשיות ובכל הנהגותיו ע"פ התורה והיינו בבירור כל עניני עולם לעשותם כלים לאלקות, וזהו האל"ף שהוא הנתינת כח מלמעלה על עבודת הבירורים, שזהו"ע ההשבעה מה שמשביעין אותו תהי צדיק שהו"ע השובע בנתינת כח שיוכל לברר בירוריו, והוא בחי' נה"י דחוכמתא עלאה, והכוונה ב ה הוא דשכל אלקי יתקבל בשכל האנושי והיינו ששכלו האנושי יהי' כלי לקבל השכל האלקי, וזהו"ע האל"ף שהוא ענין אאלפך חכ' אאלפך בינה והיינו המוחין דנה"א שמחי' את המדות ומגדלים ומרחיבים את המדות להיות בבחי' פרצוף. וזהו דהנה"א נקרא אל שהם המוחין ומדות דנה"א, ויש"ר אל היא העבודה האלקית כמו שהיא ע"פ התורה וע"פ הכוונה העליונה בתכלית בריאת והתהוות העולמות. דהנה כתיב (קהלת ז') לבד ראה זה מצאתי אשר עשה האלקים את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים, אשר עשה האלקים את האדם ישר, הנה האדם קאי על הנה"א שנק' אדם, דהנה"ב נק' בהמה, והנה"א נקרא אדם, ואלקים עשה את

האדם ישר דהנה"א בעצם הוא במדרי' ישר וכמ"ש לעשות את הישר בעיני ה' אלקיך שהוא היושר דתומ"צ, והמה בקשו חשבונות רבים, דכאשר נעשים המה פי' שהם נעשים שתים, והיינו בירידת הנשמה בגוף דהנה"א מתלבש בהנה"ב, והם שתים, אז הנה בקשו חשבונות רבים, והיינו פיזור הנפש ברבות מחשבות הטורדות ומבלבלות אותו מעבודת השי"ת ובדבור ומעשים אשר לא לה' המה. וע"ז הנה אנו אומרים שמע ישראל, דשמע הו"ע אסיפה וקיבוץ וכמ"ש שמע שאול את העם וגו' (י"א ט"ו) ותרגם וכנש שאול ית עמא וגו', וכן הוא באמירת שמע וכו' שיקבץ ויאסוף מחשבותיו דבוריו ומעשיו להיות יש"ר והוא ע"י ההתבוננות בה' אלקינו חו"ב שהם מקור ההתהוות, והוי' אחד דאני הוי' לא שניתי להיות דכללות ההתהוות הוא מהארה בלבד. וזהו דק"ש הוא כסא שהוא כס א' דכוס הוא בית קיבול, וכס א' שהשכל האלקי יתקבל בשכל האנושי להיות הגילוי דשכל האלקי בכל ענינין עד שהנהגותיו בכל ענינין יהיו ע"פ שכל האלקי.

והנה מנורה הוא שמו"ע, דשמו"ע הוא צלותא דמעומד, דקריאת שמע היא צלותא דמיושב, ושמו"ע היא צלותא דמעומד והענין הוא דהנה ק"ש היא ההתבוננות באלקות בהשגה דבינה, דזהו פי' שמע שהוא השגה והבנה וכמ"ש דבר כי שמע עבדך. והיינו ההשגה וההבנה בגדולת ורוממות א"ס ב"ה ועי"ז בא להתפעלות הלב שמתפעל באהוי"ר אמנם כל התפעלות היא מורגשת, אבל שמו"ע היא צלותא דמעומד שהוא בחי' הביטול במציאות וכמ"ש (מ"א י"ט) ואחר האש קול דממה דקה, דאש היא רשפי התשוקה דק"ש שמתפעל באהבה בהתלהבות הלב ורעש, יעדיין הוא במציאות ישות ולכן הוא בהתלהבות ורעש דוקא דאם הי' מתבטל כל ישותו לא הי' מרעיש וכמו ער"מ עץ הנשרף באש הנה כ"ז שהעץ לא נשרף לגמרי ה"ה בוער בלהב ורעש, אבל כשנשרף כל ישות העץ אז אינו מרעיש כלל, ואז דוקא עיקר החום, וכמו"כ יובן ברשפי אש התשוקה שבק"ש שהוא עוד לא נתבטל כל מציאותו לגמרי כ"א עודנו בבחי' יש, והאהבה היא בהרגש והתלהבות, אבל שמו"ע היא בחי' קול דממה דקה צלותא בחשאי דוקא שהוא בבחי' ביטול במציאות לגמרי וכעומד לפני המלך שמתבטל בכל עצמותו לגמרי מכל וכל. וזהו מנורה היא שמו"ע, והנה במנורה כתיב מעשה המנורה, והיינו דע"י מעשה הטוב בפועל מניעים לבחי' מנורה, והכוונה בזה דבעשיית הטוב בפו"מ בקבלת עול דוקא עולים ומגיעים להמדריגה היותר עליונה, דהנה כתיב וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחה מקשה היא וגו' ואומר רבינו הגדול נ"ע דמי שרוצה לצאת מבחי' רע ולעשות עצמו

מנורה, יעשה כסדר הזה, מקשה, שמתחלה הי' ככר עגול ומקיש בקורנס לפשט אבריו, וע"י הכאת הקורנס יורד זהב העליון למטה, והתחתון עולה למעלה עד שנתערב כל הזהב ומתבטל מצורתו הראשון כן יעשה האדם בעצמו לשבר המדות שיתבטלו מצורתם כמאמר בטל רצונך מפני רצונו עכ"ל. דהמנורה נעשית מככר זהב, דככר הוא בגימט' רם, ובגימט' מר, היינו הן אז מי איז פֿא זיך געהויבען, או ח"ו מי איז פֿא זיך צו פֿראָכטן פון עניני עולם צריכים לעשות מזה מנורה, והוא ע"י ביטול ושבירת הצורה של מדותיו שהו"ע במ"ר רצונך מפני רצונו שזהו תפלת המנחה, וכראי' בספר סדה"י במעלת תפלת המנחה על התפלות דשחרית וערבית, דהנה תפלת שחרית היא בבקר קודם שהוא הולך לעסקיו, ואין זה חידוש כלל, ווי. איז אַנדערש, א איד שטייט אוף אין דער פרי, איז די ערשטע זאַך הולך לבהכנ"ס להתפלל בצבור ותפלת ערבית הוא בערב בגמר עסקיו וג"כ אינו פלא שמתפלל אזוי איז דער דרך הרגיל פון כל אחד מישראל, אבל תפלת המנחה שהיא באמצע היום כאשר האדם טרוד בעסקיו, ונמצא בשוקים וברחובות או הוא בנסיעה ופונה א"ע מכל עסקיו ומתפלל היא עבודה אמיתית. וזהו יתרון מעלת תפלת המנחה על שאר התפלות וזהו תפלת מנחה שבכל יום, והנה ישנם העבודה כללית דג' תפלות שחרית מנחה וערבית בכללות חיי האדם, תפלת שחרית הוא בימי הילדות והבחרות שהולך לחדר וגולה למקום תורה בישיבה בליטור בהתמדה, ואין זה פלא כלל שזהו חובת גברא בכל אחד מישראל ללמד את בנו תורה, וכל אחד מחויב ללמוד, ותפלת ערבית היא כאשר באים בשנים ועוסקים בתורה ובמצות דאין זה פלא דכך היא המדה. אמנם תפלת המנחה הוא כאשר האדם באמצע שנותיו, ורוחו בכל ענייני עולם בטרדת העסקים והנהגת ב"ב, הנה אז ישבר מרותיו ורתיחותיו, ותהי' הנהגתו ע"פ התורה והמצוה והו עבודה, וזהו דר' תיקונא דשכינתא דמטה כסא שולחן ומנורה, שהם תפלת ערבית ושחרית הם הקדמה והכנה אל תפלת המנחה, והיינו דע"י ההתבוננות הנ"ל דק"ש שעהמ"ט, והעבודה בפסוד"ז ובברכות ק"ש, ק"ש ושמו"ע הנה אז הוא מגיע להעבודה דתפלת המנחה ע"פ השגה היינו דגם שכלו האנושי יגיד לו, דכן צ"ל הן בתפלת המנחה שבכ"י, והן בתפלת המנחה דכללות ימי חייו כנ"ל. והנה אי' בזהר עשי' לעילא, דע"י מעשה בפועל מגיעים לבחי' ומדרי' כזו שהיא למעלה מעלה מכמו שמגיעים ע"י השכלה והשגה. וזהו נעשה נא עלית קיר קטנה ונשים לו שם מטה שולחן כסא ומנורה וגו' דהרוח טהרה שישנו בכל אחד ואחד מישראל יהי' בבחי' התישבות וגילוי, הוא ע"י ד' תיקוני שכינתא הנ"ל. וזהו נעשה נא עלית קיר קטנה וגו' דעשי' לעילא, דבהעבודה בפועל באהבת ישראל בכלל,

ובהכנסת אורחים שבאה בטרחת הגוף בפרט וכאשר היא בכוונה לשם שמים הנה ע״ז מגיעים להמדרי׳ היותר עליונה בד׳ תיקוני שכינתא להשלים הכוונה דרה״ע להיות לו ית׳ דירה בתחתונים והיא כלי טהורה לקיבול שפע ברכה העליונה בבני חיא ומוונא.

בס״ד,

ב׳ ניסן, רצ״א.

כגוונא דאנון מתיחדין לעילא אוף הכי איהי אתיחדת לתתא ברזא דאחד למהוי עמהון לעילא חד לקבל חד, (זח״ב דקל״ה ע״א) ומבאר כאן ג׳ ענינים לעילא לתתא ולעילא שהם בג׳ זמנים אשר כגוונא דיחודא דלעילא, כן הוא היחוד לתתא, שהבכן והתכלית הוא למהוי עמהון לעילא חד לקבל חד, ולהבין זה הנה מאמר זה הוא ביאור הכתוב] וזאת התרומה אשר תקחו מאתם, וחשיב שם ששה דברים זהב כסף ונחשת תכלת ארגמן ותולעת שני, ואי׳ בזח״ג (שם) שהם המוערי׳ דר״ה ויוהכ״פ וכו׳ וכללותן הם הו׳ קצוות העליונים, וזהו כגוונא דאינון הו״ק מתיחדין לעילא בעולם האצי׳ אוף הכי איהי, היא הנשמה היורדת למטה להתלבש בגוף דהכוונה הוא בשביל לברר בירורי׳ ובזה איהי אתיחדת לתתא ברזא דאחד, דע״ז הוא למהוי עמהון לעילא בעליית הנשמה בגמר הבירורים, וביאור הענין הוא דהנה מאמר זה אומרים אחר קבלת שבת קודם תפלת ערבי׳ דשבת דאז הוא זמן העלי׳ של הבירורי׳ בהעבודה דששה ימי החול, דלכן אנו אומרי׳ אז אנא בכח, דהנה יש כמה זמני עלי׳, העלי׳ שבכל יום הוא בק״ש שעהמ״ט, ובכל שבוע הוא אחר קבלת שבת קודם תפלת ערבי׳ דהנה אמרי״ל במשנה סוף תמיד, בענין השיר שהיו הלוים אומרי במקדש, בשבת היו אומרי׳ מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לע״ל ליום שכולו שבת ומנוחה לחי עולמי׳ דבתיבת חי יש ב׳ גירסאות חי בצירי, וחי בפתח, והגירסא הנכונה היא חי בפתח, וההפרש בין חי בצירי וחי בפתח הוא, דחי בצירי הרי תיבת חי דבוק לתיבת עולמים והוא האור והחיות אלקי המהווה את העולם מאין ליש ומחי׳ את העולמות וזהו שתיבת חי דבוק לתיבת עולמים לפי שזהו כל המציאות והקיום של העולמים, דזהו כל מהותן וחיותן ולולי האור והחיות האלקי אינם מציאות לעצמן כלל, וחיות העולמות נקרא חי בצירי לפי שהוא התפשטות האור בלבד, וחי בפתח אינו דבוק בתיבת עולמים להורות שהוא חי בעצם וכמאמר חי ולא בחיים, דפי׳ ולא בחיים שאינו חיים להחיות לפי שהוא למעלה